

head; nüüd on neid hopis ennam, ja igga fõrd, kui pead pallawad on, tulleswad ued sõbrad wannade jure; agga nemmad on ennamist kui sulled tule kâes. Senni kui sa head nõu tead, arwitada ja anda wõid, on sul sõbro nago liwa merre âres. Iggamees on lahke, hea, surmani tru ja annaks ihho ja hinge sinno sõbrusse eest; agga kas se tõssi on? Ota senni! Tulle esmalt hâdda sisse, kûssi middagi nende kâest, sâh! siis tulles warsti wâlja, et tinnatud wass mitte selge hõbbe ei olle: „Head sõbrad hâdda sees, on kui sulled tule kâes“ — lähwad keik laiati! Keik kahhetsewad, wabbandawad, õeruwad kâssi, õõldes: „kûl tahhaks, agga ei wõi arwitada.“ Meedsammad, kes sulle hâil päiwil sadda fõrd on tunnistanud, et nad sinno eest tullesse hüppaksid, ei tõsta nüüd mitte kât egga jalga sinno abbiks. Sedda on arakaddunud poeg ja mitto tuhhat teisi ka, wägga kibbedaste maitsta sanud! Sâhhârdused sõbrad on nago ussid kaapsa peal: senni kui sâa on, jâwad truiks; kui paljas,

lâhwad omma teed. Olle julge, nemmad ei lâhhâ muiale, kui senna, kust wõtta on; sest anda — sedda sanna nende keles ei olle. Sedda ollen ello sees mitto fõrda, agga isseârranis üks fõrd usna kâppoga katsuda sanud. Mul olli ka üks sâhhârdune sõbber, kes igga sanna ja kirjaga ennast „sinno wann ja tru sõbber“ nimmetas. Ta olleks mind fõrd pisisufese sõrmega kimbatussest peâsta wõinud, agga walle! Ta nikutas õllasid, ütles: ei wõi parrata! Zeine wõeras innimenne teggi sedda ilma minno palweta, ja ma tundsid ârta: „Head sõbrad hâdda sees, on kui sulled tule kâes.“ Ollid sa neist fõrd lahti sanud, siis kurbasta ennast nisamma wâhhe, kui — kirbudest ja täiedest lahti sada. — On agga walle sõbrad, nago sulled tule kâes, siis on üks tõssine sõbber, nago kuld tulles sees. Pea tedda kalliks ja olle temma wasto nisamma. Nago keik asjad, nenda ka hea sõbber, on selge Jummalane; agga teised tulleswad sulle, nago tulega pihho silma. Tuul toob ja wiib neid. —